

ЛИЙ ЧАЙЛД МОЖЕ БИ ИМА ТАКАВА ТРАДИЦИЯ

Превод от английски: Милко Стоименов, 2017

chitanka.info

Всичко започна в една студена Бъдни вечер в Ню Йорк, в бар на Блийкър стрийт в Уест Вилидж. Джак Ричър вървеше по улицата, вдигнал яката на якето си, и вниманието му бе привлечено от интригуващи ритми. Той отвори вратата, прекрачи прага и се озова на топло и шумно място, в единия ъгъл на което откри сцена с височината на щайга за портокали. Там стояха саксофонист и двама музиканти. По-интересно му се стори присъствието на самотна блондинка на маса за двама. Тя слушаше музиката. Okaza се, че е холандка. Трийсетинагодишна, висока над метър и осемдесет. Заприказваха се, когато групата си взе почивка. Жената говореше английски много добре.

Беше стюардеса в Ка Ел Ем, или Холандските кралски авиолинии. Заяви, че не може да остане да си говорят, защото трябвало да си тръгне след двайсет минути. Микробусът на екипажа щял да мине да я вземе. Трябвало да се качи на нощния полет за Амстердам.

Поговориха още малко и точно двайсет минути след като се запознаха, тя го покани да я придружи. До Амстердам. Напълно безплатно. Жената разполагаше със служебен билет. Нещо като бонус от авиокомпанията. И тъй като било Бъдни вечер, щяло да има доста свободни места.

Ричър се съгласи. Не бързаше за никъде и разполагаше с цялото време на света, за да отиде там. Коледа в Амстердам? Звучеше добре. Носеше паспорта си в единия джоб, сгъваемата четка за зъби в другия, дебитната си карта и пачка банкноти в третия. Друго не му трябваше. Беше готов да потегли. Както винаги.

Когато пристигнаха на летището, новата му позната отиде на спешен инструктаж преди полета и Ричър не я видя повече.

Проблемът бе в снежната буря. Тя трябваше да се разрази над Великобритания, след което да връхлети бреговете на континентална Европа. Включително Амстердам. Но екипажът разполагаше с достатъчно време. Очакваше се самолетът да изпревари бурята. Уви, не успя. Бурята изпревари прогнозите, помете Великобритания и продължи нататък, а самолетът, който летеше високо над Атлантика, бе преминал точката, от която няма връщане. Според компютрите той щеше да кацне на летище „Схипхол“ точно в момента, в който

буреносният фронт щеше да удари града с най-голямата си мощ. Налагаше се да кацнат другаде. Това трябваше да стане на писта, на която бурята бе преминала и тя вече бе почистена от снега. Найдобрата възможност предоставяше летище „Станстед“ в Есекс, Англия. Ричър видя новата си приятелка в другия край на салона, след което при него дойде нейна колежка. Тя заяви, че стюардесите не бива да напускат самолета, което означаваше, че той ще прекара Коледата сам.

Ричър напусна летището малко преди шест сутринта. На Коледа. Сълнцето още не бе изгряло и навън бе тъмно като в рог. Пред терминалата стоеше едно-единствено такси. Шофьорът носеше тюрбан. Ричър го попита кой са най-близките градове. Мъжът с тюрбана му обясни, че в едната посока се намира градче на име Харлоу, в другата — градче на име Хелмсфорд, а на север — но два пъти по-далече — е Кеймбридж.

— Кеймбридж — реши Ричър.

Вече бе ходил там по служба. Отдавна, още като военен полицай. Знаеше, че там има университет. И военновъздушни бази наблизо. Може би щяха да му потрябват. Безплатният билет от Ка Ел Ем се оказа еднопосочен. Англия бе красива страна, но не можеше да остане на едно място завинаги.

— Пътищата са в много лошо състояние, господине — каза шофьорът. — Няма да стигнем до Кеймбридж.

— Колко сняг има?

— На места надхвърля половин метър.

— Нали си дошъл тук тази сутрин — възрази Ричър. — Да опитаме с Кеймбридж.

Потеглиха и изминаха без особени проблеми първите трийсет километра. И се озоваха на сред снежна пустош. Защото късметът им изневери. Снегът бе навял дебели преспи над пътища и огради, след което вятърът го бе загладил до такава степен, че не можеше да се различи какво има отдолу.

— Ще обърна — каза шофьорът.

Още не бе съмнalo. Наоколо имаше само сняг. В далечината мъждукаше светлина. Къща, в която някой бе оставил крушката на

втория етаж да свети за през нощта. На около три километра от пътя. Други къщи не се виждаха. Най-вероятно това бе нечие крайградско имение.

— Можете да ме оставите тук — отвърна Ричър.

— Шегувате ли се?

— Не обичам да се връщам. Предпочитам да продължа напред. Въпрос на принципи.

— Не разчитайте оттук да мине друга кола. Може да останете навън цял ден. И да замръзнете.

— Ще вървя пеша. Ей там има къща. Ще почукам на кухненската врата. Може би имат традиция. Може да споделят с мен коледната си трапеза. Или най-малкото да ме почерпят едно кафе.

— Сериозно ли говорите?

— Който не рискува, не печели.

В крайна сметка таксито потегли обратно и оставил Ричър сам на заснеженото шосе. Той постоя на място, после тръгна напред. Нагази до коленете в преспи, някои хванали ледена коричка, други — меки като чувал брашно. Вдигаха се облачета снежинки. Духаше леден вятър, който продължаваше да навява сняг. Не след дълго Ричър попадна на асфалт под краката си и като видя, че пътят ще го отведе до ъгъла на високата каменна стена, оградила имението, не се отклони от него. След седем-осемстотин метра той видя красива порта от ковано желязо, разположена между високи каменни стълбове, увенчани с фигури на лъзове. Или на митични създания. Трудно му бе да прецени в утринния сумрак.

Продължи напред, стъпка по стъпка в дълбокия сняг, докато се озова пред самата порта и видя, че е отворена. Снегът там бе отново до коленете. Зад портата започваше дълга покрита с девствен сняг алея за автомобили, която водеше право към имението. От двете ѝ страни се издигаха голи дървета с отдавна опадали листа. Алеята бе дълга стотина метра, а по нея не се виждаха нито следи от автомобилни гуми, нито човешки стъпки. Явно Ричър щеше да бъде първият посетител за деня.

В двете крила на портата бяха вплетени букви от ковано желязо, част от първоначалния замисъл на неизвестния майстор. На лявата половина пишеше *Traum*, а на дясната — Хол. Така се казваше имението. Предните прозорци светеха. Сега Ричър видя по-ясно

обикновените жълтеникови крушки на втория етаж и мигащите червено-зелени гирлянди с лампички на първия. Коледна украса, останала да свети цяла нощ. Ричър тръгна напред, като пристъпваше внимателно, тромаво, с високо вдигнато коляно и успяваше да измине метър с всяка крачка. Под краката си усещаше замръзналия чакъл. Беше гладен. Надяваше се да завари готвачката в добро настроение. А това не бе никак сигурно. Беше гледал разни телевизионни филми, посветени на английските провинциални имения. Да, понякога готвачките не посрещаха добре неканените гости.

Той се добра най-накрая до къщата. Беше голяма и стара, иззидана цялата от камък. Вратата на кухнята се намираше най-вероятно отзад, което означаваше, че Ричър ще трябва да преодолее още няколко метра дълбок сняг. Докато предната врата бе буквально пред очите му и имаше звънче от ковано желязо.

Ричър го дръпна. Отвътре долетя звучен звън, последван от забързани стъпки и вратата се отвори. На прага стоеше жена. Около петдесетте. Богата жена. Бе облякла вечерна рокля от черно кадифе. Непознатата като че ли не бе мигнала цяла нощ. Освен това имаше вид на човек с труден характер.

— Слава богу! — възклика тя. — Вие докторът ли сте или полицаят?

— Нито единият, нито другият — отвърна Ричър.

— Тогава кой сте?

— Таксито ми обърна заради снега. Надявах се да получа чаша кафе.

— Къде отиваше таксито?

— В Кеймбридж.

— Невъзможно.

— Очевидно. Честита Коледа, между другото.

Жената впери поглед в него. Това бе моментът, в който щеше да вземе решение. Трябва да се отбележи, че Ричър не бе идеалният неканен гост. Поне на пръв поглед. Беше много едър, направо огромен, целият в мускули, а и нито особено красив, нито особено добре облечен.

— Случайно да видяхте доктора или полицая? — попита жената.

— Не видях никого — отвърна Ричър. — Проблем ли имате?

— По-добре влезте.

Тя отстъпи в мрака и Ричър я последва. Фоайето, в което се озова, бе с размерите на баскетболно игрище. Елхата, която видя, бе висока три метра, а стълбите, които водеха към втория етаж, бяха широки поне три метра.

— Сигурен ли сте, че не сте полицай? — попита жената.

— Бях някога — призна Ричър. — В армията. Но вече не.

— В нашата армия?

— Не, в американската.

— Трябва да ви запозная с Полковника. Съпруга ми.

— Защо ви е полицай? И лекар?

— Зашпото някой открадна диамантеното ми колие, а доведената ми дъщеря ражда на горния етаж.

— Сама?

— Коледа е. Освободихме прислугата още вчера. Преди да падне снегът. Няма никой.

— Освен вас и Полковника?

— А аз не знам нищо за бебетата. Никога не съм раждала. Аз съм само машеха. Позвъних в болницата преди четири часа. А веднага след това и в участъка. Надявах се да сте или лекар, или полицай.

По широките стълби слезе мъж, който се придържаше за парапета и влечеше уморено крака. Беше облечен в официален костюм, но на краката си носеше кафяви кожени пантофи. Слезе долу, изправи гръб и попита:

— Кой сте вие, господине?

Ричър се представи и разказа накратко приключението си от изминалата сутрин: таксито в снега, светлината в далечната къща, надеждата да изпие чаша кафе... Мъжът се представи с чина си — полковник. Ричър отвърна, че предвид обстоятелствата няма да натрапва присъствието си и ще си тръгне незабавно.

— Господин Ричър е бил полицай в армията — обади се жената.

— Нашата армия? — попита Полковника.

— На Чично Сам — обясни Ричър. — Служил съм в половин дузина поделения на Военната полиция.

— Жалко, че не сте лекар.

— Проблем ли има?

— Това е първото ѝ бебе и нещата се развиват доста бързо. Предполагам, че докторът има проблем с идването до тук.

— Докторът познава ли я добре?

— От години.

— В такъв случай той ще си направи усилието да дойде.

— Тя. Докторът е жена. И, да, ще си направи усилието.

— Тогава може да е заседнала някъде — предположи Ричър. —

Може да е решила да измине пеша последните два-три километра, както направих аз. Това като че ли е единственият начин.

— Ще замръзне до смърт. Какво да правим?

Ричър погледна към прозореца.

— Предлагам да изчакаме петнайсет минути. Да се развидели още малко. После ще огледаме околностите от прозорците на втория етаж. С бинокли, ако имате. Ще търсим следи, които прекъсват внезапно.

— Предполагам, че сте преминали медицински курсове — каза Полковника. — Нашите военни полицаи умеят да оказват първа помощ.

— Така е — съгласи се Ричър, — но в нашите курсове не става и дума за израждане на бебета. Предполагам, че във вашите също.

— Не мога да вляза там — заяви съпругата на Полковника. — Струва ми се неуместно.

* * *

Петнайсет минути по-късно започна да се развиделява и слънчевите лъчи озариха и най-тъмното кътче в околностите на имението. Ричър и неговите домакини започнаха от спалнята на Полковника на втория етаж, чиито прозорци гледаха на север. Не откриха нищо. Нито изоставен автомобил, нито стъпки, които първо лъкатушат, а после изчезват в снега.

След това застанаха до един прозорец в коридора на втория етаж, откъдето погледнаха на север. През нощта вятърът бе загладил преспите и бе придал на снега огледален блясък. Не откриха никакви следи.

Същото бе положението и на юг. Земята бе застлана с бял килим, по който не се виждаше нито една стъпка.

На изток положението бе съвсем различно. Най-добрият изглед в тази посока им предостави стаята на бъдещата родилка. Или родилното отделение. Или... наречете го както искате. Важното бе да не се превърне в интензивно отделение. Полковника отказа да влезе там. Заяви, че не било удобно. Съпругата вече бе изразила позицията си по въпроса.

Затова Ричър почука леко и чу тихо: *Влез*. Той пристъпи вътре, като гледаше право пред себе си, обясни целта на своето посещение и вдигна бинокъла в търсене на следи. Откри собствените си стъпки, които идваха отляво, приближаваха стената и минаваха през портата от ковано желязо.

Откри обаче и още едни следи. Те идваха от срещуположната посока. Вървяха успоредно на неговите, но от лявата страна на имението, правеха плавен завой и внезапно изчезваха. Изчезваха малко преди стената.

Глас от леглото прекъсна наблюденията му.

— Открихте ли я?

— Така мисля — отвърна Ричър.

— Погледнете ме.

Той се обърна. Видя поруменяла брюнетка, която явно се чувстваше неудобно и бе дръпнала завивката чак до брадичката си.

— Моля ви, спасете я — каза тя. — Дovedете я. Не мога да се справя сама.

— Сигурен съм, че втората ви майка ще дойде и ще ви помогне, ако я помолите.

— Не, само тя не. Всичко стана заради нея. Видях я да носи диаманта. Това колие беше на майка ми. Ядосах се и това предизвика раждането. Сега имам нужда от помощ.

Ричър кимна и излезе в коридора. Полковника и съпругата му го последваха във фоайето.

— Пригответе топла вода и одеяла — каза той. — Лекарката може би е прекарала прекалено много време на този студ.

Миг по-късно Ричър излезе навън. Тръгна обратно по алеята, като стъпваше в следите, които бе оставил на идване, но дори и това изискваше сериозно усилие. Мина през портата и свърна в другата посока, зави покрай стената и огледа полето пред себе си. Продължи напред, като се бореше с вятъра и снега.

Отначало не видя нищо, но после забеляза някаква сянка. Сянката се превърна в дупка, от другата страна на която се виждаше върволица от неуверени стъпки, които стигаха чак до мястото, от което бе тръгнала лекарката.

Не, стъпките бяха два цифта.

И дупката бе доста голяма.

Ричър продължи да гази из снежните преспи. Видя двама души да лежат в снега. Жена с пухено палто и полицай с обемисто жълто яке. И двамата трепереха от студ. И двамата изглеждаха заспали. Ричър претърколи ченгето настрани и изправи лекарката да седне. Тя примигна и отвори очи. Полицаят се изправи с усилие.

— Откога сте тук? — попита го Ричър.

Мъжът погледна часовника си и отвърна:

— Аз от около два часа. Открих колата ѝ изоставена и проследих стъпките ѝ в снега. Но не можах да стигна по-далече от нея.

Силно треперене накъсваше речта му. Думите му излизаха сред облачета топъл дъх.

Жената изглеждаше измръзнала.

Ричър попита полицая:

— Къде е колата ви?

— Къщата е по-близо.

— В такъв случай имаме само една възможност. Аз ще нося нея, а вие ще носите чантата ѝ.

— Защо изобщо е тръгнала насам? Мислех, че някакъв диамант е изчезнал. Да не би някой да е пострадал?

— Дъщерята ражда съвсем сама. А диамантът не е изчезнал. Но за него ще говорим по-късно.

— А вие кой сте?

— Просто минавах оттук. Реших, че може да ме почерпят чаша кафе. Или да ме поканят на коледен обяд.

— Че защо да го правят?

— Реших, че може би има такава традиция.

— А те какво ви казаха?

— Имат си достатъчно грижи.

Ричър взе жената на ръце, изправи се, завъртя се и тръгна обратно по пътя, по който бе дошъл. Полицаят го последва, но тъй като бе по-нисък, не успяваше да се възползва от оставените стъпки, в

результат на което се движеше по-бавно. А Ричър бързаше с надеждата усилията му да генерират допълнително количество телесна топлина и тя да сгрее лекарката, която бе притиснал до гърдите си. Жената бавно се съвземаше. Ричър продължи да крачи в снега. В един момент лекарката дойде на себе си и се замята уплашено в ръцете му.

— Спокойно, спокойно — изрече запъхтян Ричър, — тя ви чака.

— Колко е часът?

— Закъсняхте с три часа.

— А вие кой сте?

— Дълга история. Започва с една летяща холандка. Но в момента това няма никакво значение.

— Започнаха ли контракциите?

— Да, но още са съвсем слаби. Няма писъци и викове. Момичето е съвсем само.

— Машехата е развила някаква фобия. Мисля, че в резултат на собствен горчив опит.

— Каза, че не е имала деца.

— Хора като нея обикновено нямат деца.

Ричър свърна при портата, олюя се за миг, но възстанови равновесието си и тръгна по алеята, като стъпваше в оставените по-рано следи. Полицаят пуфтеше на няколко метра зад него. Добраха се до вратата, която мигом се отвори. Полковника и съпругата му ги посрещнаха още на прага с горещи кърпи и затоплени одеяла. Веднага щом лекарката се посъвзе, хукна нагоре по стълбите. Полковника зае позиция в коридора на втория етаж. Там бъдещият дядо закрачи нервно напред-назад, както сигурно бе правил преди години като бъдещ баща.

Съпругата му тръгна по стълбите, уловила парапета с една ръка, но спря по средата и не намери сили да продължи. Погледът ѝ обаче остана вперен към горния етаж. Чакаше.

Полицаят се присъедини към Ричър в коридора на партера и го попита:

— А сега ми разкажете за този диамант.

— Разбрах, че е някакво колие — отвърна Ричър. —

Принадлежало е на първата съпруга, не на втората. Като гледам колко богати са нашите домакини, предполагам, че камъкът е достатъчно голям и тежък всички да забележат липсата му. Жената не го е

изгубила, когато са излезли на вечеря снощи, а те непременно са излизали, защото бяха облечени официално, а готвачката си е тръгнала вчера, преди да падне снегът. Дъщерята не е била с тях, но ги е видяла да се връщат и когато е зърнала бижуто, е последвал скандал. Тогава мащехата е свалила колието, а по-късно е открила, че липсва. Заради суматохата покрай скандала обаче не помни да го е сваляла и предполага, че го е изгубила по време на вечерята или момчето на гардероба го е откраднало.

— И къде е сега диамантът?

— Дъщерята го е взела. Камъкът е принадлежал на майка ѝ. Взела го е, като се е ръководела донякъде от инстинкт за самосъхранение, но най-вече защото е щяла да роди сама и е искала да държи в ръката си нещо, което е принадлежало на майка ѝ. Нещо като талисман. Смяtam, че само са ви изгубили времето. Ще откриете колието в ръката ѝ или под възглавницата.

— Бебето ѝ ще се роди на Коледа.

— Както и поне още триста хиляди други бебета. Не е кой знае какво.

— Защо не отидете в кухнята? Готвачката би трябвало да е приготвила нещо. Не мисля, че днес Полковника и жена му ще хапнат нещо. Прекалено разтревожени са. А вие не бива да се отказвате от коледния обяд.

Ричър го послуша и прекара следващия половин час в кухнята, разположена в сутерена на Траут Хол. После си тръгна и така и не разбра кой се появи на бял свят този ден.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.